УДК [316.758:321.64(470+571)]:355.01((470+571):477)
DOI https://doi.org/10.32689/2523-4625-2022-2(62)-14

Володимир ЛІПКАН
доктор юридичних наук, професор, докторант відділу правових проблем політології, Інститут держави і права імені В. М. Корецького Національної академії наук України,
вул. Трьохсвятительська, 4, Київ, Україна, 02000
ORCID: 0000-0002-7411-2086

Volodymyr LIPKAN
Doctor of Sciences in Law, Professor, Doctoral Student at the Department of Legal Problems of Political Science, Institute of State and Law named after V. M. Koretskyi NAN of Ukraine, Trokhsviatytelska str., 4, Kyiv, Ukraine, 02000
ORCID: 0000-0002-7411-2086

КОНЦЕПЦІЯ МЕРТВОЇ ВОДИ: НАПРЯМИ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ ДЕСТРУКТИВНОЇ ГЕОПОЛІТИЧНОЇ ІДЕОЛОГІЇ НА ПРИКЛАДІ ВІЙНИ ПУТІНСЬКОГО РЕЖИМУ ПРОТИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

THE CONCEPT OF DEAD WATER: DIRECTIONS OF INTERPRETATION OF DESTRUCTIVE GEOPOLITICAL IDEOLOGY ON THE EXAMPLE OF THE WAR OF THE PUTIN REGIME AGAINST THE UKRAINIAN STATE

Діапазон наукової проблеми вибраної теми статті зумовлює об'єднання методологічних та інтеграційних дисциплінарних підходів з метою її розв'язання. Логіка дослідження передбачає встановлення взаємного зв'язку між творенням геостратегії сучасної Української держави та розумінням витоків формування неонацистських доктрин у рамках реалізації деструктивної геополітичної практики на прикладі війни путінського режиму проти України. За допомогою ретроспективного аналізу досліджується зміст та еволюція концепту «мертва вода» у російських казках, окремих лібрето опер, інших фольклорних витворах мистецтва. Визначено бінарну інтерпретацію ключового концепту. Наведені численні конкретні приклади крадіжки українського фольклору з подальшим уживанням тих чи інших казкових героїв у російських казках. За допомогою методу геостратегічного дискурсу подано авторську модель інтерпретації концепції «мертва вода» до війни путінського режиму проти України через послідовну характеристику: демілітаризації і денацифікації, безпосередньо скраплення мертвою водою і формування антинаціонального і проросійського уряду в підросійській Україні. Висновується: 1) мета путінського режиму полягає у докорінній ліквідації українства як явища з усіма його структурними елементами та зв'язками, в тому числі і національної держави і державної нації; 2) Європа перебуває в прямій небезпеці свого існування через нерозуміння справжніх цілей експансіоністської політики путінського режиму; 3) реалізація концепції «Російська імперія версія 3.0» можлива за умови відгородження Європи від прямої силової допомоги Україні і обмеження лише постачанням зброї та економічними санкціями, тобто обмеження лише ресурсною без прямої військової допомоги у вигляді регулярних військ; 4) переговори з путінським режимом можливі лише з позиції сили, інші формати не прийнятні для подальшого мирного держави, нехитрі спроби погрузити нашу державу в пучину довголітньої війни на виснаження; 5) переродження українства можливе не лише через перемогу над ворогом, а й через докорінну роботу над внутрішнім світом і творенням культури державної нації; 6) силі може протистояти лише сила; 7) війна путінського режиму проти українства є продовженням кількасотрічного протиборства добра і вселенського зла.

Ключові слова: *геостратегія, мертва вода, казки, фольклор, геостратегічний простір, неонацизм путінського режиму, війна путінського режим проти Української держави, деструктивна ідеологія, українська нація, українська культура, стратегічний наратив, українська інтелігенція.*

The range of the scientific problem of the article is devoted to determine the combination of methodological and integration disciplinary approaches to solve it. The logic of the study provides for the establishment of a mutual correlation between the creation of the geostrategy of the modern Ukrainian state and the understanding of the origins of the formation of neo-Nazi doctrines when implementing destructive geopolitical practice, as in the case of the Putin regime's war against Ukraine. Retrospective analysis facilitated the analysis of the elements and evolution of the "dead water" concept in Russian fairy tales, individual libreto operas, and other folklore works of art. A binary interpretation of the key concept was defined. The author gives numerous specific examples of theft of Ukrainian folklore with the further use of certain fairy-tale heroes in Russian fairy tales. Using the method of geostrategic discourse, it is presented the author's model interpreting the concept of "dead water" prior to the Putin

© Ліпкан В., 2022

regime's war against Ukraine through a consistent characteristic: demilitarization and denazification, sprinkling with dead water and the formation of an anti-national and pro-Russian government in sub-Russian Ukraine. It is concluded that: 1) the goal of the Putin regime is the radical elimination of Ukrainianness as a phenomenon with all its structural elements and connections, including the national state and the state nation; 2) Europe is subject to existential threat due to a lack of understanding of the genuine goals of the expansionist policy of the Putin regime; 3) the implementation of the concept of the "Russian Empire version 3.0" is possible provided that Europe quits direct power assistance to Ukraine and is only limited to the supply of weapons and economic sanctions, that is, limited to resource one without direct military support in the form of regular troops; 4) negotiations with the Putin regime are potential only from the standpoint of force, and other formats are not acceptable for the further peaceful state: they are attempts to plunge our state into a long-lasting vortex of extermination; 5) the rebirth of Ukrainianness is possible only through victory over the enemy and deep advancement of the internal world and creation of the state nation culture; 6) only power can stand against power; 7) the Putin regime's war against Ukrainianness is an extension of several centuries of struggle against the Ukrainian state.

Key words: *geostrategy, dead water, fairy tales, folklore, geostrategic space, neo-Nazism of the Putin regime, Putin regime wars against the Ukrainian state, destructive ideology, Ukrainian nation, Ukrainian culture, strategic narrative, Ukrainian intellectuals.*

Загальна постановка проблеми. Агресивна та варварська війна путінського режиму проти Української держави поставила чимало запитань передусім практичного характеру, які раніше порушувалися лише в наукових публікаціях і в рамках круглих столів, але, на жаль, не стали об'єктом вивчення політичних інститутів нашого суспільства з подальшою операціоналізацією в безпосередній політико-безпековій діяльності.

Передусім, це питання:

– за що воює путінський режим проти суверенної соборної і незалежної держави;

– які справжні цілі путінського режиму;

– чим має закінчитися війна;

– які межі експансії геополітичного простору в інтерпретації ідеологів дискримінаційної геополітики путінського режиму.

Детальний аналіз сучасних підходів до формування тих чи інших прогнозів як щодо завершення війни, так і щодо її мети з боку путінського режиму свідчить про відсутність і неглибоку опрацьованість такого питання передусім з позицій стратегічної науки.

Отже, у цій статті мною на засадах теорії геостратегії як концептуальної системи знань про стратегії як інструменти досягнення стратегічних цілей унормовується максима про необхідність дослідження та впливу фольклору на формування базових концептів та смислів сучасних теоретичних концепцій, які лягають в основу деструктивної та дискримінаційної геополітики, що її проводить путінський режим.

Аналіз публікацій.

Багатоплановість вибраної для дослідження теми зумовлює звернення до низки аспектів. По-перше, це політологічні дослідження науковців з Інституту держави і права імені В.М. Корецького НАН України, таких як: В. Горбатенко, О. Костенко, І. Кресіна, Н. Оніщенко, Ю. Римаренко, В. Сіренко, О. Скрипнюк, О. Стойко, Ю. Шемшученко, В. Явір.

По-друге, це наукові історичні витоки формування геостратегічного дискурсу і геостратегії як теорії, які я надибував, дотично опрацьовуючи розвідки таких постатей, як: С. Бандера, В. Габсбург, М. Грушевський, Д. Донцов, Ю. Липа, В. Липинський, Є. Маланюк, В. Мартинець, М. Міхновський, О. Ольжич, З. Пеленський, П. Скоропадський, Я. Стецько, М. Сциборський, О. Теліга, П. Штепа та ін.

По-третє, фольклорні джерела, конкретні посилання на які робитимуться текстом статті.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. У зазначених роботах згаданих вище дослідників не виявлено дискримінаційної сутності та деструктивного характеру геополітичних доктрин путінського режиму, а також не простежено витоки формування концепції мертвої води, її еволюції та повторюваності у народних казках з подальшою інтерпретацією в концептуальних безпекових документах і геополітичній практиці путінського режиму.

Мета статті полягає у формуванні наукових аргументів щодо виявлення дискримінаційної сутності та деструктивного характеру геополітичних доктрин путінського режиму на підставі аналізу еволюції концепту ***«мертва вода».***

Для досягнення мети були поставлені та вирішені такі наукові завдання: 1) простежити вживання концепту *«мертва вода»* у руських народних казках; 2) обґрунтувати спадковість доктрини мертвої води для сучасного путінського режиму; 3) подати авторську модель інтерпретації концепції мертвої води до війни путінського режиму проти Української держави.

Виклад основного матеріалу. Цікавим є звернення до окремих документів доби початку існування Російської Федерації (1990 роки), коли було розроблено документ під назвою «Концепція суспільної безпеки «Мертва вода». Російською мовою воно перекладаються таким чином, що за початковими

літерами «КОБа» виходило справжнє ім'я того «героя», якого зараз возвеличують у рамках путінського режиму і досі вважають ефективним управлінцем, – Й. Сталіна. Якщо аналізувати діяльність та виступи такої особи, то в його політичних поглядах можемо віднайти значну кількість нереалізованих ідей Столипіна, який своєю чергою тиражував ненависть до України, успадковуючи Олександра ІІ.

Водночас витоки ненависті до українства перебувають не лише в площині політичній. Адже безпосередньо політичні рішення були спрямовані на придушення української культури, адже заборонялось:

– викладати українською мовою в початкових школах;

– ввозити на територію Російської імперії з-за кордону книги, написані українською мовою без спеціального дозволу;

– друкувати будь-які книги українською мовою;

– видавати українською мовою оригінальні твори і робити переклади з іноземних мов, тексти для нот;

– влаштовувати концерти з українськими піснями;

– ставити українські театральні вистави.

Це було частковими практичними проявами реалізації концепції мертвої води. Таким чином, констатую збереження семантичної наступності, тобто формування корелятивних зв'язків між самою концепцією та суб'єктами її реалізації і їхньою практичною діяльністю.

Так, безпосередні прояви концепції мертвої води надибуємо у віршах придворного царського поета О. Пушкіна, який у поемі «Руслан і Людмила» відзначив, що якщо полити криваві рани **«мертвою водою»**, то рани переставали кровоточити; лише після цього слід було поливати живою водою, саме тоді герої поеми оживали. Без мертвої води через незагоєні рани герой знову міг загинути.

Так, у поемі пісня 6 описується застосування мертвої і живої води (мовою оригіналу):

«*…И стал над рыцарем старик,*
И вспрыснул ***мёртвою водою****,*
И раны засияли вмиг,
И труп чудесной красотою
Процвёл; тогда водой живою
Героя старец окропил,
И бодрый, полный новых сил,
Трепеща жизнью молодою,
Встаёт Руслан. На ясный день
Очами жадными взирает,
Как безобразный сон, как тень,
Перед ним минувшее мелькает…» [1].

Переконаний, що не слід вузькоглядно підходити до аналізу творчості О. Пушкіна, оскільки в його творах можна надибати багато думок, в яких він дуже чітко характеризував політичну систему, вектори її розвитку, давав завуальовані оцінки різних імовірностей функціонування політичної системи та імовірних векторів її розвитку тощо. Але це тема окремих досліджень. Моє завдання – продемонструвати, що в творчості О. Пушкіна також згадується про концепцію мертвої води і таким чином за допомогою поезії зберігається її зміст у нових смислоформах. Тож фактично О. Пушкін виступав провідником такої ідеї і сформував засади для її дальшого розвитку та імплементації у геополітичні доктрини керівництва Російської імперії на різних етапах її історичного функціонування у різних формах.

Також я звернувся і до руських казок, де знайшов дуже часте згадування про **живу воду і мертву воду.** Тема живої води виходить за межі мого дослідження в рамках такої статті, тож зосереджу увагу саме на значенні концепту **«мертва вода».**

Мертва вода використовувалася у двох цілях [2–3]:

1) її давали пити усілякій нечисті (Змію Гориничу) перед битвою і під час відпочинку між боями: від цього нечисть слабшала;

2)перед використанням живої води для відродження до життя, мертвою водою зрошували рани і відновлювали цілісність пораненого або ж навіть розрубленого на шматки мертвого тіла (наприклад, з метою, щоб оживити мертвого господаря, вовк із казки «Казка про Івана царевича, Жар-Птицю і Сірого вовка», який охороняв Івана Царевича, спочатку полив його мертвою водою, яка мала заживити всі смертельні рани, а вже потім живою водою, яка власне і оживила царевича) [4].

Засновник порівняльно-типологічного методу у фольклористиці В. Пропп у дослідженні руських казок і формуванні певної наративної схеми запропонував своє бачення змісту **мертвої води**: «Якщо висловлені пропозиції є правильними, то це пояснює, чому героя спочатку обприскують мертвою водою, а потім живою. Мертва вода його немов добиває, перетворює його в остаточного мерця. Це своєрідний похоронний обряд, який відповідає обсипанню землею. Тільки зараз він справжній мрець, а не істота, яка витає між двома світами, яка може повернутися вампіром. Тільки тепер, після скроплення мертвою водою, ця жива вода буде діяти» [5].

Геостратегічний дискурс включає багато компонентів, головне, має враховувати історичні джерела формування тих чи інших смислів або концептів. Тож моє звернення до

казок є не простим кроком до знаходження доказів необхідності розроблення ***теорії геостратегії***, а органічним аналізом дійсності в її постійності та спадковості, як системи, в якій визначається наперед визначеність імовірності випадку матрицею можливих станів. Адже сучасний хаос є результатом цілеспрямованих втручань ієрархічно інших рівнів організації світобудови (світового порядку), що мають власну еволюцію та історичні витоки.

Я також далекий від примітивізації руських казок і прагнення довести їхню лубочність, кустарність та убогість. Так, С. Кривуля відзначає: «Якщо спрощено, то російські народні казки цілком можна видавати під грифом «від 3 до 6 років», українські ж – «для молодшого та середнього шкільного віку» [7].

Відзначу, що якщо той чи інший автор чогось не бачить і не розуміє, не визнає змісту або не може просто його угледіти (причини при цьому можуть бути різними), то це аж ніяк не означає, що його там не існує. Це просто такий автор цього не бачить. Метод редукціонізму нині за таких випадків вихолощує справжній, глибинний зміст казок, унеможливлює зрозуміти вектори розвитку подій і реалізації тих чи інших стратегій, які в рамках геостратегії включають імовірнісну визначеність, котра в рамках концепції мертвої води трактується як оцінка міри можливого, що дорівнює самовільній реалізації на основі попереднього самоуправління і без втручань ззовні, помноженої на міру потенціалу особистості стратегічного архітектора.

Так, наприклад, в українській політологічній науці практично немає досліджень і впливу на геостратегію того факту, що у травні 2012 року було немов у жарт створено цілий проєкт «Казкова карта Росії», на якій батьківщиною Колобка зазначена та сама, що й у Леніна, Ульяновська область. Корінними росіянами значаться Дід Мороз і Снігуронька, золота рибка, Соловей-забіяка, Чахлик Невмирущий, Кікімора, Баба Яга, Іван-дурник, курочка Ряба та Ілля Муромець [7].

Казкове брендування регіонів Росії насправді мало далекосяжну мету: переписати та привласнити історію шляхом підроблення і крадіжки героїв з інших країн до себе з подальшою їх прив'язкою до геолокації, таким чином сформувавши історичні підвалини до нинішнього права реалізовувати власну велич за допомогою геноциду, вбивств, тортур та тероризму й агресивної війни. Адже, як я зазначав у попередніх своїх статтях, геостратегічний простір фактично включає у себе сакральний ландшафт, а також фольклорний ландшафт, які становлять основу та засаду самобутності автохтонної політичної та державної української нації.

На жаль, у світі фольклор не охороняється на міжнародному рівні, тому визначити казки, міфи та легенди продуктом інтелектуальної власності українського народу неможливо. Однак можливо і потрібно розвивати власний фольклор, додавати йому сучасних рис та ознак, при цьому зберігаючи оригінальну наративну схему, алгоритм якої має відповідати загальній концепції геостратегії сучасної Української держави.

На це відреагували свого часу свідомі українські дослідники.

Так, не погоджуючись із крадіжкою з українського фольклору ***«колобка»,*** на думку К. Олійника, вище Чернігова ще 100–150 років тому пшениця не росла, росла тількигречка.Тожцеказкахліборобськогонароду. А в російській мові навіть не було такого слова, як «коло» [8].

Те ж саме стверджує і М. Применко стосовно **Іллі Муромця**, який був зовсім не з російського Мурома, а з українського містечка Муровськ.

Щодо Незнайки. Незнайка – українець, і Микола Носов – український казкар, який народився у місті Ірпіні, провів там своє дитинство. Він жив на вулиці Квітковій, власне, на якій і відбуваються всі події «Незнайки». І зараз там є ця вулиця, цей будинок [9].

Почасти герої казок прив'язуються до конкретної території, а отже, свідчать про географічний ареал розвитку того чи іншого етносу, формуються уявлення про глибинні коріння українства, його **геоісторичну роль і геоісторичне підґрунтя** формування сучасної **теорії геостратегії.**

Тому важливим завданням у цьому напрямі виступає популяризація та осучаснення казок з тією метою, щоб сучасне покоління української нації знало своє історичне коріння, знало той факт, що ми маємо багату та давню історію, додатковими доказами якої виступають казки, легенди і міфи; з давніх давен українці існували і розвивалися на своїй землі, чужого не захоплювали, але і свого не віддавали.

Це є важливим також і з іншого боку: розуміння коріння формування деструктивних геополітичних доктрин, що реалізуються тими чи іншими державами, зокрема шляхом реалізації агресивної і загарбницької віковічної політики Росії, її варварської війни, цілеспрямованого геноциду українського народу в різний спосіб у різні історичні епохи.

Казка плекає українську історію, традиції та ілюструє самобутність української нації [10].

Звичайно, можна багато наводити й інших прикладів, однак це тема подальших окремих розвідок. Моє завдання у цьому сегменті наукового дослідження полягало у тому, щоб проілюструвати важливість правильного трактування казок як альтернативних джерел формування геостратегії як нашої держави, так і формування антиукраїнських геополітичних доктрин і політико-небезпечних практик.

Отже, стверджую, що **концепція мертвої води виступає одним із джерел формування сучасних неонацистських геополітичних доктрин, які продовжує реалізовувати путінський режим.**

Вертаючись до визначеного вектора цього дослідження, відзначу, що досить детально намітили напрями досліджень формування історичного підґрунтя та виявили історичний зміст фундації тогочасного контексту концепції мертвої води як джерела формування сучасних неонацистських доктрин.

Отже, фактично, якщо співставити захоплення Путіна Сталіним, порівняння Путіна саме зі Сталіним [11], а не, наприклад, із Петром І (хоча певна спроба Путіним була зроблена, коли він назвав себе наче «збирателем земель»), Олександром ІІ, Миколою І тощо, опертя на його принципи, доктрини та концепції, постійне цитування Путіним Сталіна як найефективнішого керівника СРСР (Російська імперія 2.0), стає очевидним, що будова руського світу наперед визначена, що я можу з урахуванням опрацювання численного матеріалу стосовно змісту російських народних казок та лібрето ключових опер [12–20] і сучасного контексту крізь призму концепції мертвої води подати у такій формі та авторській інтерпретації.

1. ***Денацифікація і демілітаризація*** – це є скроплення мертвою водою на рани. Рани – це українство, українська територія, яка визнається та ідентифікується Росією виключно власною територією, а народ «українці» – це ті руські люди, що заблукали темрявою та оманливими шляхами західних цінностей підпали під вплив колективного заходу. Тобто в розумінні послідовників путінського режиму і авторів неонацистських концепцій саме по собі українство є раною на їхньому тілі, а відповідне бажання українців мати власну культуру і взагалі ідентичність інтерпретується як українізація, з якою потрібно врешті-решт покінчити (Валуєвський циркуляр від 30 липня 1863 р., Емський указ від 30 травня 1876, Столипінська реформа тощо). Саме українізацію і маніфестацію української ідентичності свого часу також відверто і жорстоко продовжував заперечувати і усіляко придушувати Сталін у 1930 роках: саме тому він зорганізував голодомор, депортацію. Тобто українська ідентичність і українство для росіян – це зяюча рана, тому її потрібно збризнути *мертвою водою*.

2. ***Мертва вода*** – це фізичне знищення всього українського (мистецтва, культури, поезії, кіно), україномовного, національного – всього, що має навіть подобу і напрям до набуття українством власної ідентичності. Факт існування незалежної та соборної самостійної держави абсолютно заперечується, а якщо його немає, то саме Українська держава є найпершим і найнеобхіднішим елементом для знищення. Бо з позицій такої концепції знищити не можна того, що не існує, а в уявленні путінського режиму України як суб'єкта міжнародних відносин не існує. Отже, для них це не знищення, а підготовка до очищення власної території і власного народу, який став не на той шлях. Мертва вода має повністю добити і доконати українську державу, перетворити її на суцільний попіл, на остаточного мерця.

Тому війна (представники путінського режиму називають її спеціальною військовою операцією) – це своєрідний похоронний обряд Української держави, який відповідає обсипанню землею. Ось чому бомбардування мирних міст, пологових будинків, торговельних центрів, дитячих садків та шкіл, переповнених цивільними людьми залізничних вокзалів, мародерство, геноцид, зґвалтування тощо є засобами перетворення української нації на справжнього мерця, тобто на ту націю, яка вже не зможе отямитися, відновитися, відродитися і навіть існувати нехай і зрабованою, але все одно нацією. Жодної реінкарнації в такому контексті не передбачено, на додаток для чого додатково утворено мережу фільтраційних таборів. Отже, повне знищення, тотальна ліквідація держави, її інститутів, умисне убивство громадян, знищення об'єктів стратегічної інфраструктури і взагалі інфраструктурного потенціалу – це і є мертва вода.

Ось чому не потрібно шукати простих відповідей та керуватися формальною логікою, лінійним мисленням, критеріями прагматизму, розраховувати економічний сенс санкцій і всіх пакетів, марно сподіватись на якийсь рух зсередини країни тощо і на підставі цього будувати гіпотетичні сценарії: 1) коли Росія нарешті сама сяде за стіл переговорів; 2) коли санкції зрештою справлять дієвий вплив; 3) що наступного разу «бомбитиме» руська армія; 4) коли вона застосує і чи взагалі застосує хімічну або ядерну зброю; 5) на яку наступну країну вона нападатиме.

3. ***Антинаціональне щодо власного населення і проросійське керівництво*** – тільки тоді, *після скроплення мертвою водою*, коли:

– все українське буде докорінно знищено вщерть;

– уконституйовано нейтральний статус;

– знищено будь-які навіть гіпотетичні спроби спротиву через демілітаризацію;

– проведено денацифікацію, тобто організовано ретроградну трансформацію з нації до населення, етнографічної маси (за М. Міхновським [21]);

– знищено інституційну спроможність щодо будови національної держави;

– сформовано рабський менталітет і рабську душу – жива вода почне діяти.

Цей початок скраплення живою водою виявляється, на думку росіян, у формуванні та влитті решток біоістот після тотального знищення Української держави, які органічно, на їхню думку, інтегруються до руського світу, до руської цивілізації у форматі підросійської України.

Із цього приводу свого часу ідеолог інтегрального соціал-націоналізму Я. Стецько писав, що москво-комунізм є окупантським продуктом для поневолення чи експлуатації багатств України та визиску праці українських людей [22].

Тож, прагнення російського режиму знищити Українську державу має свою давню історію і завдання нашого покоління – цю історію покінчити і почати нову історію: історію відновлення власної державності.

Висновки.

1. Мета путінського режиму – повна ліквідація українства. Не слід впадати в оманливі мрії, користуватися логікою або прагматизмом, лінійним моделюванням, етикою або культурологічним дискурсом. Це неправильні інструменти для прогнозування діяльності путінського режиму, застосування яких матиме фатальні наслідки для суб'єктів їхнього застосування.

2. Європа перебуває в прямій небезпеці свого існування. Механізм мертвої води, за умови програшу України, буде застосований до всього «геополітичного простору», зміст якого, на думку неонацистів, може бути різним за своїм складом і не обмежуватись «пострадянським простором», а головне, з притаманною путінському режиму постійністю до змін, може функціонувати за законами перманентної експансії.

3. Реалізація концепції «Російська імперія версія 3.0» можлива за умови відгородження і самоусунення Європи від прямої **силової** допомоги Україні. Відсутність силової підтримки Української держави реальними військовими силами, а не лише засобами, поєднана із низкою гами інших чинників, утворюють можливість не лише відновити проєкт Російської імперії 3.0, а і стати руйнівником та дезінтегратором нового світового порядку (управлінцями хаосу), засадою якого стане концепція руського світу, на базі кого відбудеться поглинання руською цивілізацією всіх інших націй та народів на європейському континенті. Стосовно ж інших просторів і європейських держав, то їхнє поневолення і загарблення за таких умов буде питанням лише часу, а не самого факту.

4. Переговори з путінським режимом можливі лише з позиції сили. Коли у нашої держави буде сила і спроможність для реалізації національних інтересів і власної геостратегії, тоді є доцільним проводити переговори. Інші формати – обман, фарисейство і державна зрада, спроба «домовитись» окремими особами для реалізації власних бізнесових інтересів.

5. Переродження українства можливе не лише через перемогу над ворогом, а й через докорінну роботу над внутрішнім світом і культурою державної нації. Без ліквідації корупції як системоутворюючого чинника функціонування нашої держави ми формуємо умови для майбутніх громадянських війн, створюємо засади до дисбалансу інституційної спроможності щодо творення геостратегії сучасної Української держави.

Нині я чітко змоделював за допомогою екстраполяційної моделі, як прості, на перший примітивний погляд, казки формують сучасні деструктивні доктрини, зокрема *мертвої води*, і реалізуються на практиці за неможливості ефективної діяльності міжнародних інституцій і зайвої бюрократизації щодо силового вирішення і розв'язання ситуації на театрі воєнних дій.

6. Силі може протистояти лише сила. Ми не маємо передавати цю війну нашим дітям, адже наші батьки/діди передали її нам. Війна може бути завершена лише перемогою. Зараз історичний час покінчити із віковічним прагненням знищення українства шляхом знищення джерела загрози та перманентної небезпеки.

7. Війна путінського режиму проти українства є продовженням кількасотрічного протиборства добра і зла. Війна не є випадковою реалізацією імовірнісної наперед визначеності, що полягає в інформаційній відповідності хронотопного фрагмента світобудови і геостратегічного ландшафту. Війна не є випадковою, безпричинною і безцільною. Війна путінського вселенського зла проти Добра має чітку причину, історичне підґрунтя і мету. Наше завдання, окрім боротьби зі злом, тобто знову ж таки поміщення самих

себе і бінарну геополітичну парадигму, зміст якої я піддаю науковій критиці, – мати власну мету і власну причину життя та розвитку, які спиратимуться на власні історичні початки та ґенезу державної нації в рамках прагнення до досягнення стратегічного балансу.

8. Концепція мертвої води та її витоки і джерела в народному фольклорі – концепція некрофілії, теоретичний базис для управлінців деструктивізмом, які заперечують імовірнісні визначеності як об'єктивну даність.

Добро має перемогти вселенське зло.

Література:

1. Пушкин А. Руслан и Людмила. URL: https://ilibrary.ru/text/440/p.7/index.html.
2. Мёртвая вода. Москва, 2018. 572 с.
3. Концепция общественной безопасности России. *Думский вестник*. 1996. № 1. С. 137.
4. Афанасьев А.Н. Народные русские сказки. В 3 т. Лит. памятники. Москва : Наука, 1984–1985.
5. Пропп В.Я. Исторические корни волшебной сказки. Ленинград : Изд-во ЛГУ, 1986. 364 с.
6. Кривуля С. Українські казки в корені відрізняються від росіян. URL: https://incident.obozrevatel.com/ukr/crime/01267-ukrainski-kazki-v-koreni-vidriznyayutsya-vid-rosiyan.
7. Тетрадова А. Сказочная карта России. URL: https://pandia.ru/text/80/627/72523.php.
8. Герої українського фольклору стануть брендом Росії. URL: https://ridna.ua/2011/04/heroji-ukrajinskoho-folkloru-stanut-brendom-rosiji/.
9. У Києві створюють казкову мапу України. URL: https://ridna.ua/2011/02/u-kyjevi-stvoryuyut-kazkovu-mapu-ukrajiny/.
10. Казка: Енциклопедія сучасної України. URL: https://esu.com.ua/search_articles.php?id=12229.
11. Путін – новий Сталін: як кремлівські диктатори переписували історію Другої світової. URL: https://www.5.ua/svit/putin-novyi-stalin-iak-kremlivski-dyktatory-perepysuvaly-istoriiu-druhoi-svitovoi-219499.html.
12. Кирилюк О.С. Універсалії культури і семіотика дискурсу. Казка та обряд. Видання друге, доповнене та виправлене. Одеса : ЦГО НАН України, 2005. 372 с.
13. Ахмерова Р.Р. Иконопись в звуках. Опера Н.А. Римского-Корсакова «Сказание о невидимом граде Китеже и деве Февронии». *Проблемы современной науки и образования.* 2014. № 5 (23). С. 81–86.
14. Пропп В.Я. Фольклор и действительность. Москва : Наука, 1989. 233 с.
15. Пропп В.Я. Русский героический эпос. Москва : Лабиринт, 2006. 624 с.
16. Проблемы комизма и смеха. Ритуальный смех в фольклоре (по поводу сказки о Несмеяне). Собр. тр. В.Я. Проппа. / Науч. ред., комм. Ю.С. Рассказова. Москва : Лабиринт, 1999.
17. Будур Н.В. Живая и мёртвая вода. Сказочная энциклопедия / общ. ред. Н.В. Будур. Москва : Олма-Пресс, 2005.
18. Жуковский В.А. Сказка о Иване-царевиче и Сером Волке. Москва : Проспект, 2013. 31 с.
19. Никифоров А.И. К вопросу о морфологическом изучении народной сказки. *Сборник статей в честь академика А.И. Соболевского*. Ленинград : Изд-во АН СССР. 1928. С. 173–178.
20. Національні особливості української народної казки. Етнічні стереотипи та історичні свідчення фольклору. URL: https://ridna.ua/2015/08/natsionalni-osoblyvosti-ukrajinskoji-narodnoji-kazky-etnichni-stereotypy-ta-istorychni-svidchennya-folkloru/.
21. *Сніп.* 1912. 21 жовтня.
22. Стецько Я. Без національної революції немає соціяльної. URL: http://www.vatra.cc/nashi-klasyky/yaroslav-stetsko-bez-natsionalnoyi-revolyutsiyi-nemaye-sotsiyalnoyi.html.

References:

1. Pushkin, A. Ruslan i Lyudmila [Ruslan and Ludmila]. Retrieved from: https://ilibrary.ru/text/440/p.7/index.html [in Russian].
2. Myortvaya voda [Dead water]. (2018) Moscow [in Russian].
3. Koncepciya obshestvennoj bezopasnosti Rossii [The concept of public security in Russia]. (1996). *Dumskij vestnik – Duma Bulletin, 1,* 137 [in Russian].
4. Afanasev A.N. (1984–1985). *Narodnye russkie skazki: Lit. Pamyatniki [Folk Russian fairy tales: In 3 volumes. Lit. monuments.].* Vols. 1–3. Moscow: Nauka [in Russian].
5. Propp V.Ya. (1986). *Istoricheskie korni volshebnoj skazki [The historical roots of a fairy tale].* Leningrad: Izd-vo LGU [in Russian].
6. Kryvulia S. Ukrainski kazky v koreni vidrizniaiutsia vid rosiian [Ukrainian fairy tales are fundamentally different from Russian ones]. Retrieved from: https://incident.obozrevatel.com/ukr/crime/01267-ukrainski-kazki-v-koreni-vidriznyayutsya-vid-rosiyan [in Ukrainian].
7. Tetradova A. Skazochnaya karta Rossii [Fairy tale map of Russia]. Retrieved from: https://pandia.ru/text/80/627/72523.php [in Russian].
8. Heroi ukrainskoho folkloru stanut brendom Rosii [Heroes of Ukrainian folklore will become a brand of Russia]. Retrieved from: https://ridna.ua/2011/04/heroji-ukrajinskoho-folkloru-stanut-brendom-rosiji/ [in Ukrainian].

9. U Kyievi stvoriuiut kazkovu mapu Ukrainy [In Kyiv they are creating a fabulous map of Ukraine]. Retrieved from: https://ridna.ua/2011/02/u-kyjevi-stvoryuyut-kazkovu-mapu-ukrajiny/ [in Ukrainian].

10. Kazka: Entsyklopediia suchasnoi Ukrainy [Fairy tale: Encyclopedia of modern Ukraine]. Retrieved from: https://esu.com.ua/search_articles.php?id=12229 [in Ukrainian].

11. Putin – novyi Stalin: yak kremlivski dyktatory perepysuvaly istoriiu Druhoi svitovoi [Putin is the new Stalin: how the Kremlin dictators rewrote the history of the Second World War]. Retrieved from: https://www.5.ua/svit/putin-novyi-stalin-iak-kremlivski-dyktatory-perepysuvaly-istoriiu-druhoi-svitovoi-219499.html [in Ukrainian].

12. Kyryliuk O.S. (2005) *Universalii kultury i semiotyka dyskursu. Kazka ta obriad [Universals of culture and semiotics of discourse. Fairy tale and ritual].* 2nd ed., rev. Odesa: TsHO NAN Ukrainy [in Ukrainian].

13. Ahmerova R.R. (2014) Ikonopis v zvukah. Opera N.A. Rimskogo-Korsakova "Skazanie o nevidimom grade Kitezhe i deve Fevronii" [Iconography in sounds. Opera by N.A. Rimsky-Korsakov "The Legend of the Invisible City of Kitezh and the Maiden Fevronia"]. *Problemy sovremennoj nauki i obrazovaniya – Problems of modern science and education, 5 (23),* 81–86 [in Russian].

14. Propp V.Ya. (1989) *Folklor i dejstvitelnost [Folklore and reality].* Moscow: Nauka [in Russian].

15. Propp V.Ya. (2006) *Russkij geroicheskij epos [Russian heroic epic].* Moscow: Labirint [in Russian].

16. Rasskazov Yu.S. (Eds.) (1999) *Problemy komizma i smeha. Ritualnyj smeh v folklore (po povodu skazki o Nesmeyane). Sobr. tr. V.Ya. Proppa [Problems of comedy and laughter. Ritual laughter in folklore (about the tale of Nesmeyan). Collected works by V.Ya. Propp].*Moscow: Labirint [in Russian].

17. Budur N.V. (ed.) (2005). Zhivaya i myortvaya voda [Living and dead water]. *Skazochnaya enciklopediya – Fairy tale encyclopedia.* Moscow: Olma-Press [in Russian].

18. Zhukovskij V.A. (2013) *Skazka o Ivane-tscareviche i Serom Volke [Tale of Ivan Tsarevich and the Gray Wolf].* Moscow: Prospekt [in Russian].

19. Nikiforov A.I. (1928) K voprosu o morfologicheskom izuchenii narodnoj skazki [On the question of the morphological study of folk tales]. *Sbornik statej v chest akademika A.I. Sobolevskogo – Collection of articles in honor of Academician A.I. Sobolevsky*. Pp. 173–178. Leningrad: Izd-vo AN SSSR [in Russian].

20. Natsionalni osoblyvosti ukrainskoi narodnoi kazky. Etnichni stereotypy ta istorychni svidchennia folkloru [National features of the Ukrainian folk tale. Ethnic stereotypes and historical evidence of folklore]. Retrieved from: https://ridna.ua/2015/08/natsionalni-osoblyvosti-ukrajinskoji-narodnoji-kazky-etnichni-stereotypy-ta-istorychni-svidchennya-folkloru/ [in Ukrainian].

21. 21 zhovtnia [October 21] (1912). *Snip – Sheaf* [in Ukrainian].

22. Stetsko Ya. Bez natsionalnoi revoliutsii nemaie sotsiialnoi [There is no social revolution without a national revolution]. Retrieved from http://www.vatra.cc/nashi-klasyky/yaroslav-stetsko-bez-natsionalnoyi-revolyutsiyi-nemaye-sotsiyalnoyi.html [in Ukrainian].